

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 118/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 12 marts 2002 i sag C-160/98, Eridania SpA mod Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova) (»Sukker — prisordning — produktionsåret 1997/1998 — regionalisering — underskudsområder — klassificering af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1188/97 og (EØF) nr. 1785/81«)	1
2002/C 118/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 14 marts 2002 i sag C-340/98, Den Italienske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union (»Sukker — prisordning — produktionsåret 1998/1999 — regionalisering — områder, der ikke har underskud — klassificering af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1360/98 og nr. 1361/98«)	2
2002/C 118/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19 marts 2002 i sag C-426/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — særlige bidrag, der pålægges aktieselskaber og anpartsselskaber ved deres stiftelse, ved bekendtgørelse og ændring af vedtægterne samt ved forhøjelse af selskabskapitalen«)	2
2002/C 118/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-130/99, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1995 og 1996)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 118/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 14 marts 2002 i sag C-132/99, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — støtte til hampproduktion«)	3
2002/C 118/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-298/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 85/384/EØF — gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet — adgang til arkitekterhvervet — EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF«)	4
2002/C 118/07	Domstolens dom af 19 marts 2002 i de forenede sager C-393/99 og C-394/99, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) mod Claude Hervein, Hervillier SA (sag C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (sag C-394/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Tournai) (»Fri bevægelighed for arbejdstagere og etableringsfrihed — social sikring — bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes — personer, som samtidig har lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse på forskellige medlemsstaters område — omfattet af hver af disse staters lovgivning om social sikring — gyldigheden af artikel 14c, stk. 1, litra b), nu artikel 14c, litra b), i og bilag VII til forordning (EØF) nr. 1408/71«)	5
2002/C 118/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-451/99, Cura Anlagen GmbH mod Auto Service Leasing GmbH (ASL) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Handelsgericht Wien) (»Leasing af biler — forbud mod i en medlemsstat at anvende et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, ud over en vis frist — pligt til indregistrering og betaling af en forbrugsafgift i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes — pligt til at forsikre køretøjet hos et forsikringsselskab, der er godkendt i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes — pligt til teknisk kontrol — begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser — berettigelse«)	6
2002/C 118/09	Domstolens dom af 19 marts 2002 i sag C-476/99, H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep) (»Socialpolitik — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — undtagelser — foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder — ministerium, der stiller subventionerede børnepasningspladser til rådighed for sine ansatte — pladser udelukkende til børn af kvindelige tjenestemænd, medmindre der foreligger et nødsfald, hvilket afgøres af arbejdsgiveren«)	7
2002/C 118/10	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7 marts 2002 i sag C-10/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (Traktatkrænkelse — Fællesskabernes egne indtægter — indførsel af varer fra tredjelande til San Marino) ..	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 118/11	Domstolens dom af 19 marts 2002 i sag C-13/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (»Traktatbrud — manglende tiltrædelse inden for den fastsatte frist af Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (Paris-akten af 24.7.1971) — tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til EF-traktatens artikel 228, stk. 7 (efter ændring nu artikel 300, stk. 7, EF), sammenholdt med artikel 5 i protokol 28 til EØS-aftalen«)	8
2002/C 118/12	Domstolens dom af 12 marts 2002 i de forenede sager C-27/00 og C-122/00, The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (sag C-27/00), Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd mod Irish Aviation Authority (sag C-122/00) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (sag C-27/00) og High Court (sag C-122/00)) (»Forordning (EF) nr. 925/1999 — støjemissioner fra flyvemaskiner — forbud mod flyvemaskiner, hvis motorer er blevet udskiftet med motorer med et bypassforhold på under 3 — gyldighed«)	9
2002/C 118/13	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-36/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — forordning (EF) nr. 1013/97 — støtte til statsejede skibsværfter — erklæring om, at støtte til de statsejede skibsværfter i Spanien er forenelig med fællesmarkedet — manglende overholdelse af betingelserne — tilbagesøgning«)	10
2002/C 118/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 14 marts 2002 i sag C-161/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — direktiv 91/676/EØF — forurening — beskyttelse af vand — nitrater«)	10
2002/C 118/15	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 12 marts 2002 i sag C-168/00, Simone Leitner mod TUI Deutschland GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Linz) (»Direktiv 90/314/EØF — pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure — godtgørelse for ikke-økonomisk skade«)	11
2002/C 118/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 15 januar 2002 i sag C-171/00 P, Alain Libéros mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — mulighed for, at den refererende dommer ved Retten kan træffe afgørelse som enedommer — midlertidigt ansat — indplacering i lønklasse — erhvervs erfaring«)	11
2002/C 118/17	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-174/00, Kennemer Golf & Country Club mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (»Sjette momsdirektiv — artikel 13, punkt A, stk. 1, litra m) — virksomhed fritaget for afgift — tjenesteydelser i tilknytning til sportsudøvelse — organ, som ikke arbejder med gevinst for øje«)	12
2002/C 118/18	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19 marts 2002 i sag C-224/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) — differentieret behandling af personer, der overtræder færdselsloven, på grundlag af køretøjets indregistreringssted — proportionalitet«)	12

2002/C 118/19	Domstolens dom af 19 februar 2002 i sag C-256/00, Besix SA mod Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Bruxelles) (»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 — kompetence i sager om kontraktforhold — opfyldelsesstedet for forpligtelsen — undladelsesforpligtelse uden geografisk begrænsning — to selskabers indbyrdes forpligtelse til ikke at træffe aftale med andre i forbindelse med udbud af en offentlig kontrakt — anvendelse af artikel 2«)	13
2002/C 118/20	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21 marts 2002 i sag C-267/00, Commissioners of Customs & Excise mod Zoological Society of London (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)) (»Sjette momsdirektiv — artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led — virksomhed fritaget for afgift — organer, som forvaltes og administreres vederlagsfrit«)	13
2002/C 118/21	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 19 marts 2002 i sag C-268/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — kvaliteten af badevand — mangelfuld gennemførelse af direktiv 76/160/EØF«)	14
2002/C 118/22	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7 marts 2002 i sag C-365/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 76/768/EØF — nationale bestemmelser om angivelser, der skal anføres på kosmetiske midlers emballage — angivelse af, om essenser af de parfumer eller aromaer, som er indeholdt i kosmetiske midler, hydrører fra et naturprodukt eller er kunstigt fremstillet«)	15
2002/C 118/23	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7 marts 2002 i sag C-29/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)	15
2002/C 118/24	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7 marts 2002 i sag C-39/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)	16
2002/C 118/25	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7 marts 2002 i sag C-64/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)	16
2002/C 118/26	Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14 december 2001 i sag C-404/01 P(R), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Euroalliages m.fl. (»Appel — kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første instans i en sag om foreløbige forholdsregler — dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — uopsættelighed — økonomisk skade — usikkerhed om efterfølgende erstatning af skaden i forbindelse med et erstatningssøgsmål«)	17

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 118/27	Sag C-69/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 28 februar 2002 af Tribunal de paix de Luxembourg i sagen Tilly Reichling mod Léon Wampach, procesdeltager Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité	17
2002/C 118/28	Sag C-77/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10 december 2001 af Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit	18
2002/C 118/29	Sag C-83/02: Sag anlagt den 12 marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	18
2002/C 118/30	Sag C-92/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 11 marts 2002 af Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren i sagen Nina Kristiansen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening	18
2002/C 118/31	Sag C-99/02: Sag anlagt den 15 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	19
2002/C 118/32	Sag C-101/02: Sag anlagt den 19 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	20
2002/C 118/33	Sag C-103/02: Sag anlagt den 20 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	20
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2002/C 118/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7 februar 2002 i sag T-187/94, Theresia Rudolph mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — afbrudt forældelse)	22
2002/C 118/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7 februar 2002 i sag T-199/94, Hans-Walter Gosch mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — producent forpligtet til ikke-markedsføring — produktionen ikke genoptaget efter forpligtelsens ophør)	22
2002/C 118/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7 februar 2002 i sag T-201/94, Erwin Kustermann mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — afbrudt forældelse)	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 118/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans af 7 februar 2002 i sag T-261/94, Bernhard Schulte mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — national retsakt — forældelse«)	23
2002/C 118/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7 februar 2002 i sag T-193/00, Bernard Felix mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — mundtlig prøve — afgørelse om ikke at optage ansøgeren på reservelisten — kontinuitet i udvælgelseskomitéens sammensætning — sprogkundskaber)	24
2002/C 118/39	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 19 december 2001 i sagerne T-195/01 R og T-207/01 R, Gibraltars regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — statsstøtte — beslutning om at indlede en formel undersøgelsesprocedure — antagelighed — fumus boni juris — uopsættelighed — foreligger ikke — interesseafvejning)	24
2002/C 118/40	Sag T-21/02: Sag anlagt den 25 januar 2002 af Giuseppe Atzeni m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2002/C 118/41	Sag T-25/02: Sag anlagt den 7 februar 2002 af Michel Sautelet mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2002/C 118/42	Sag T-27/02: Sag anlagt den 4 februar 2002 af Kronofrance S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2002/C 118/43	Sag T-29/02: Sag anlagt den 13 februar 2002 af S.A. Global Electronic Finance Management mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2002/C 118/44	Sag T-53/02: Sag anlagt den 22 februar 2002 af Ricosmos BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2002/C 118/45	Sag T-69/02: Sag anlagt den 12 marts 2002 af Organización de Productores de Túnicos Congelados mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2002/C 118/46	Sag T-77/02: Sag anlagt den 18 marts 2002 af Schneider Electric SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2002/C 118/47	Sag T-83/02: Sag anlagt den 20 marts 2002 af Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank	30

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 12 marts 2002

i sag C-160/98, Eridania SpA mod Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova)⁽¹⁾

(»Sukker — prisordning — produktionsåret 1997/1998 — regionalisering — underskudsområder — klassificering af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1188/97 og (EØF) nr. 1785/81«)

(2002/C 118/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

udligning af lageromkostninger (EFT L 170, s. 3), og af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30 juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24 april 1995 (EFT L 110, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og V. Skouris; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 12 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1188/97 af 25 juni 1997 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsuksker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger, og af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30 juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24 april 1995.

I sag C-160/98, angående en anmodning, som Giudice di pace di Genova (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Eridania SpA mod Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 1, litra f), i Rådets forordning (EF) nr. 1188/97 af 25 juni 1997 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsuksker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til

⁽¹⁾ EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 14 marts 2002

i sag C-340/98, Den Italienske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union⁽¹⁾

(»Sukker — prisordning — produktionsåret 1998/1999 — regionalisering — områder, der ikke har underskud — klassificering af Italien — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1360/98 og nr. 1361/98«)

(2002/C 118/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-340/98, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af I.M. Braguglia) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery, I. Díez Parra og A. Tanca), støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: F.P. Ruggeri), angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1361/98 af 26 juni 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/1999 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger (EFT L 185, s. 3), for så vidt som der ikke heri fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker for alle områder i Italien, hvorved den interventionspris for hvidt sukker, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1360/98 af 26 juni 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/1999 af visse sukkerpriser og af standardkvaliteten for sukkerroer (EFT L 185, s. 1), også kommer til at gælde for Italien, samt, om fornødent, om annullation af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1360/98, for så vidt denne bestemmelse også fastsætter interventionsprisen for hvidt sukker for Italien, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 14 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 340 af 7.11.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 19 marts 2002

i sag C-426/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — særlige bidrag, der pålægges aktieselskaber og anpartsselskaber ved deres stiftelse, ved bekendtgørelse og ændring af vedtægterne samt ved forhøjelse af selskabskapitalen«)

(2002/C 118/03)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-426/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: D. Gouloussis) mod Den Helleniske Republik (befuldmægtiget: P. Mylonopoulos), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til EF-traktaten og navnlig i henhold til artikel 7 og 10 i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17 juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10 juni 1985 (EFT L 156, s. 23), idet den ud over kapitaltilførselsafgift har pålagt aktieselskabers og anpartsselskabers kapital andre særlige bidrag ved selskabernes stiftelse, ved bekendtgørelse og ændring af vedtægterne samt ved kapitalforhøjelser, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 7 og 10 i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17 juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10 juni 1985, idet den ud over kapitaltilførselsafgift har pålagt aktieselskaber og anpartsselskaber kapital andre særlige bidrag ved selskabernes stiftelse, ved bekendtgørelse og ændring af vedtægterne samt ved kapitalforhøjelser.

2) Den Hellske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 20 af 23.1.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 21 marts 2002

i sag C-130/99, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1995 og 1996)

(2002/C 118/04)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-130/99, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: López-Monís Gallego) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Guerra Fernández), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/186/EF af 3 februar 1999 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 61, s. 34) og af Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3 februar 1999 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995 (EFT L 61, s. 37), for så vidt angår den del af beslutningen, der vedrører Kongeriget Spanien, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionens beslutning 1999/186/EF af 3 februar 1999 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering annulleres, for så vidt den fra fællesskabsfinansiering udelukker de udgifter vedrørende produktionsstøtte for oliven, der er afholdt af Kongeriget Spanien inden 12 marts 1996.

2) Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3 februar 1999 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995 annulleres, for så vidt den fra fællesskabsfinansiering udelukker 1 355 544 657 ESP som skyldige renter i henhold til ordningen for tillægsafgift på mejeriprodukter.

3) Kommissionen frifindes i øvrigt.

4) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 14 marts 2002

i sag C-132/99, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — støtte til hampproduktion«)

(2002/C 118/05)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-132/99, Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: M.A. Fierstra og J. van Bakel), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: M. López-Monís Gallego) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og C. van der Hauwaert), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3 februar 1999 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995 (EFT L 61, s. 37), for så vidt som den pålægger en korrektion på 50 % af de udgifter, som Kongeriget Nederlandene har anmeldt for støtte til hampproduktion, dvs. en korrektion på 117 277 NLG, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 14 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 21 marts 2002

i sag C-298/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 85/384/EØF — gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet — adgang til arkitekt erhvervet — EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF«)

(2002/C 118/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-298/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og E. Montaguti) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af G. Aiello), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, 20, 22, 27 og 31 i Rådets direktiv 85/384/EØF af 10 juni 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, herunder om foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 223, s. 15), som ændret ved Rådets direktiv 86/17/EØF af 27 januar 1986 om ændring, som følge af Portugals tiltrædelse, af direktiv 85/384 (EFT L 27, s. 71, og — berigtigelse — L 87, s. 36) og, for så vidt angår punkt 3 nedenfor, i henhold EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), idet den

1) ikke har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på gennemførelsen af artikel 4, stk. 1, andet afsnit, artikel 4, stk. 2, samt artikel 7, 11 og 14 i direktiv 85/384

2) har udstedt

— artikel 4, stk. 2, litra a), i lovebekendtgørelse nr. 129 af 27 januar 1992 fra republikkens præsident (GURI nr. 41 af 19.2.1992, s. 18), og artikel 4, stk. 1, litra a), i dekret nr. 776 af 10 juni 1994 fra ministeren for universiteter og videnskabelig og teknologisk forskning (GURI nr. 234 af 6.10.1995, s. 3), der pålægger en generel forpligtelse til at fremlægge det originale eksamensbevis eller en bekræftet kopi heraf

— artikel 4, stk. 2, litra c), i dekret nr. 129/92 og artikel 4, stk. 1, litra c), i dekret nr. 776/94, hvorefter der konsekvent kræves fremlagt bevis for statsborgerskab

— artikel 4, stk. 3, i dekret nr. 129/92 og artikel 10 i dekret nr. 776/94, hvorefter der konsekvent kræves en officiel oversættelse af dokumenterne

— artikel 11, stk. 1, litra c) og d), i dekret nr. 129/92, der forlænger gyldigheden af attesterne til efter den 5 august 1987

3) ikke tillader en arkitekt, der udfører tjenesteydelser i Italien, at råde over kontorfaciliteter i Italien (artikel 9, stk. 1, i dekret nr. 129/92)

4) pålægger arkitekter, der udfører tjenesteydelser, en forpligtelse til at søge optagelse som medlem af den territorielt kompetente afdeling af den nationale arkitekt-sammenslutning (artikel 9, stk. 3, i dekret nr. 129/92 samt artikel 7 og 8 i dekret nr. 776/94) efter andre regler end dem, der er fastsat i artikel 22 i direktiv 85/384, og

5) anvender artikel 4, stk. 6-8, i dekret nr. 129/92 på en måde, der er uforenelig med artikel 20, stk. 1, i direktiv 85/384,

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, 22, 27 og 31 i Rådets direktiv 85/384/EØF af 10 juni 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, herunder om foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, som ændret ved Rådets direktiv 86/17/EØF af 27 januar 1986 om ændring, som følge af Portugals tiltrædelse, af direktiv 85/384 og, for så vidt angår det i artikel 9, stk. 1, i dekret nr. 129/92 fastsatte forbud, i henhold til EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), idet den
- ikke har vedtaget alle de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på gennemførelsen af artikel 4, stk. 1, andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 11, litra k), syvende led, samt artikel 14 i direktiv 85/384
 - ikke har vedtaget alle de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på gennemførelsen af den automatiske anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i overensstemmelse med artikel 2, 3, 7, 8 og 9 i direktiv 85/384
 - har vedtaget artikel 4, stk. 2, litra a), i lovbekendtgørelse nr. 129 af 27 januar 1992 fra republikkens præsident, hvorefter det i strid med EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og artikel 59 generelt kræves, at ansøgningen om anerkendelse af et kvalifikationsbevis skal være ledsaget af et originalt eksamensbevis eller en bekræftet kopi af dette eksamensbevis
 - har vedtaget artikel 4, stk. 2, litra c), i dekret nr. 129/92 og artikel 4, stk. 1, litra c), i dekret nr. 776 af 10 juni 1994 fra ministeren for universiteter og videnskabelig og teknologisk forskning, hvorefter det i strid med traktatens artikel 52 generelt kræves, at ansøgningen om anerkendelse af et kvalifikationsbevis skal være ledsaget af et bevis for statsborgerskab
 - har vedtaget artikel 4, stk. 3, i dekret nr. 129/92 og artikel 10 i dekret nr. 776/94, hvorefter der i strid med traktatens artikel 52 i alle tilfælde kræves en officiel oversættelse af samtlige dokumenter, der er vedlagt en ansøgning om anerkendelse af et kvalifikationsbevis
 - har vedtaget artikel 11, stk. 1, litra c) og d), i dekret nr. 129/92, der i strid med artikel 12 i direktiv 85/384 anerkender kvalifikationsbeviser erhvervet efter den 5 august 1987
 - har opretholdt artikel 9, stk. 1, i dekret nr. 129/92, hvorefter arkitekter, der er etableret i en anden medlemsstat, og som ønsker at udføre tjenesteydelser i Italien i strid med traktatens artikel 59, generelt ikke må oprette et hovedsæde eller en filial på det italienske område
 - i medfør af artikel 9, stk. 3, i dekret nr. 129/92 og artikel 7 og 8 i dekret nr. 776/94 forpligter arkitekter, der er etableret i andre medlemsstater, og som ønsker at udføre tjenesteydelser i Italien, til at blive registreret hos den territoriale arkitektsammenslutning, der er ansvarlig for området, og i kraft af denne formalitet i strid med artikel 22 i direktiv 85/384 forsinker disse arkitekters udførelse af deres første tjenesteydelser i Italien.
- 2) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.
- 3) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.
- (¹) EFT C 299 af 16.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 19 marts 2002

i de forenede sager C-393/99 og C-394/99, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) mod Claude Hervein, Hervillier SA (sag C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (sag C-394/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Tournai) (¹)

(»Fri bevægelighed for arbejdstagere og etableringsfrihed — social sikring — bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes — personer, som samtidig har lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse på forskellige medlemsstaters område — omfattet af hver af disse staters lovgivning om social sikring — gyldigheden af artikel 14c, stk. 1, litra b), nu artikel 14c, litra b), i og bilag VII til forordning (EØF) nr. 1408/71«)

(2002/C 118/07)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-393/99 og C-394/99, angående to anmodninger, som Tribunal du travail de Tournai (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) mod Claude Hervein, Hervillier SA (sag C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (sag C-394/99), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 14c, stk. 1, litra b), nu

artikel 14c, litra b), i og bilag VII til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14 juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2 juni 1983 (EFT L 230, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3811/86 af 11 december 1986 (EFT L 355, s. 5), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken og N. Colneric samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af:

— artikel 14c, stk. 1, litra b), i og bilag VII til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14 juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2 juni 1983

— artikel 14, litra b), i og bilag VII til samme forordning, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3811/86 af 11 december 1986.

Det tilkommer dog i givet fald den nationale ret, for hvem der er indbragt sager om anvendelsen af disse bestemmelser, dels at efterprøve, at de herved anvendte nationale lovgivninger er blevet anvendt på en måde, som er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF) — og navnlig, at den nationale lovgivning, hvis anvendelsesbetingelser anfægtes, giver den pågældende arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende en social beskyttelse, dels at efterprøve, om de nævnte bestemmelser efter anmodning fra den pågældende arbejdstager eller selvstændige erhvervsdrivende undtagelsesvis ikke bør anvendes, såfremt de medfører, at han mister en social sikringsfordel, som han oprindeligt havde i medfør af en overenskomst om social sikring, der var indgået mellem to eller flere medlemsstater.

(¹) EFT C 366 af 18.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 21 marts 2002

i sag C-451/99, Cura Anlagen GmbH mod Auto Service Leasing GmbH (ASL) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Handelsgericht Wien)⁽¹⁾

(»Leasing af biler — forbud mod i en medlemsstat at anvende et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, ud over en vis frist — pligt til indregistrering og betaling af en forbrugsafgift i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes — pligt til at forsikre køretøjet hos et forsikringsselskab, der er godkendt i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes — pligt til teknisk kontrol — begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser — berettigelse«)

(2002/C 118/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samlingen af Afgørelser)

I sag C-451/99, angående en anmodning, som Handelsgericht Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Cura Anlagen GmbH mod Auto Service Leasing GmbH (ASL), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 49 EF-55 EF og artikel 28 EF, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens bestemmelser vedrørende den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 49 EF-55 EF) er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger en virksomhed, der har hjemsted i denne medlemsstat, og som leaser et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, at indregistrere det i den førstnævnte medlemsstat for dér at kunne anvende køretøjet længere end en periode, der er så kort — i denne sag en periode på tre dage — at det er umuligt eller urimeligt vanskeligt at overholde de pålagte forpligtelser. De samme bestemmelser i traktaten er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger en virksomhed, der har hjemsted i denne medlemsstat, og som leaser et køretøj, der er indregistreret i en anden

medlemsstat, at indregistrere det i den førstnævnte medlemsstat og herved pålægger virksomheden en eller flere af følgende betingelser:

- et krav om bopæl eller hjemsted i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes, for den person, i hvis navn køretøjet dér er indregistreret, idet dette krav tvinger leasingvirksomheden til enten at have hovedforretningssted i denne medlemsstat eller indvillige i, at køretøjet indregistreres i lejerens navn med den heraf følgende begrænsning af virksomhedens rettigheder over køretøjet
- pligt til at forsikre køretøjet i et forsikringsselskab, der er godkendt i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes, såfremt denne forpligtelse indebærer, at forsikringsselskabet skal have sit hovedforretningssted i denne medlemsstat, idet den betragtes som oprindelsesstat i henhold til direktiverne om andre forsikringer end livsforsikring, og dér råde over en »administrativ tilladelse«
- tvungen teknisk kontrol, når køretøjet allerede har været genstand for en teknisk kontrol i den medlemsstat, hvor leasingselskabet har hjemsted, medmindre formålet hermed er at kontrollere, at køretøjet opfylder de betingelser, der er fastlagt for køretøjer, der er indregistreret i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes, og som ikke er omfattet af kontrollen i den medlemsstat, hvor leasingselskabet har hjemsted, og/eller at køretøjets stand ikke er forværret, efter at det blev kontrolleret i denne sidstnævnte medlemsstat, såfremt det i mellemtiden er blevet anvendt på offentlig vej, under forudsætning af, at en tilsvarende kontrol kræves, når et køretøj, der tidligere er blevet kontrolleret i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes, anmeldes til indregistrering i denne stat
- betaling i den medlemsstat, hvor køretøjet anvendes, af en forbrugsafgift, hvis beløb ikke er proportionalt med varigheden af køretøjets indregistrering i den nævnte stat.

DOMSTOLENS DOM

af 19 marts 2002

i sag C-476/99, H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep) ⁽¹⁾

(»Socialpolitik — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — undtagelser — foranstaltninger til fremme af lige muligheder for mænd og kvinder — ministerium, der stiller subventionerede børnepasningspladser til rådighed for sine ansatte — pladser udelukkende til børn af kvindelige tjenestemænd, medmindre der foreligger et nødsfald, hvilket afgøres af arbejdsgiveren«)

(2002/C 118/09)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-476/99, angående en anmodning, som Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9 februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken og N. Colneric samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola (refererende dommer), J.-P. Puissochet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 2, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9 februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår er ikke til hinder for en ordning, der er indført af et ministerium for at bekæmpe en væsentlig underrepræsentation af kvinder i ministeriet, og som i en situation, der er kendetegnet ved en notorisk mangel på passende og økonomisk overkommelige pasningsordninger, kun forbeholder det begrænsede antal subventionerede børnepasningspladser, som ministeriet stiller til rådighed for sit personale, for kvindelige tjenestemænd, mens mandlige tjenestemænd kun kan få adgang i nødsfald, hvilket afgøres af arbejdsgiveren. Det forholder sig imidlertid kun således, såfremt

⁽¹⁾ EFT C 34 af 5.2.2000.

den undtagelse, som er fastsat for mandlige tjenestemænd, fortolkes således, at den blandt disse giver enlige fædre adgang til børnepasningsordningen på samme betingelser som kvindelige tjenestemænd.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 7 marts 2002

i sag C-10/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(Traktatkrænkelse — Fællesskabernes egne indtægter — indførsel af varer fra tredjelande til San Marino)

(2002/C 118/10)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-10/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og H.P. Hartvig) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af I.M. Braguglia), angående en påstand om, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser om Fællesskabernes egne indtægter, derved at den ikke har stillet et beløb på 29 223 322 226 ITL til rådighed for Kommissionen og ikke har betalt morarenter af dette beløb fra den 1 januar 1996, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 7 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik frifindes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholder to tredjedele af omkostningerne og Den Italienske Republik afholder en tredjedel.

(¹) EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 19 marts 2002

i sag C-13/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (¹)

(»Traktatbrud — manglende tiltrædelse inden for den fastsatte frist af Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (Paris-akten af 24.7.1971) — tilside-sættelse af forpligtelserne i henhold til EF-traktatens artikel 228, stk. 7 (efter ændring nu artikel 300, stk. 7, EF), sammenholdt med artikel 5 i protokol 28 til EØS-aftalen«)

(2002/C 118/11)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-13/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K. Banks og M. Desantes) mod Irland (befuldmægtigede: først M.A. Buckley, derefter D.J. O'Hagan), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: G. Amodeo, bistået af barrister M. Hoskins), angående en påstand om, at det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 228, stk. 7 (efter ændring nu artikel 300, stk. 7, EF), sammenholdt med artikel 5 i protokol 28 til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2 maj 1992 (EFT 1994 L 1, s. 3), idet Irland ikke inden den 1 januar 1995 har tiltrådt Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (Paris-akten af 24.7.1971) har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Påstandene i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands interventionsbegæring afvises.
- 2) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 228, stk. 7 (efter ændring nu artikel 300, stk. 7, EF), sammenholdt med artikel 5 i protokol 28 til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2 maj 1992, idet Irland ikke inden den 1 januar 1995 har tiltrådt Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (Paris-akten af 24.7.1971).
- 3) Irland betaler sagens omkostninger.
- 4) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 63 af 4.3.2000.

Bench Division (Crown Office) (Det Forenede Kongerige) (sag C-27/00), og High Court (Irland) (sag C-122/00) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte retter verserende sager, The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (sag C-27/00), og Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd mod Irish Aviation Authority (sag C-122/00), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 2, nr. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 af 29 april 1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile jetflyvemaskiner, som er blevet ombygget og omcertificeret, for at opfylde normerne i bind I, del II, kapitel 3, i bilag 16 til konventionen angående international civil luftfart, tredje udgave (juli 1993) (EFT L 115, s. 1, og L 120, s. 47), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 12 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

af 12 marts 2002

i de forenede sager C-27/00 og C-122/00, The Queen mod Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (sag C-27/00), Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd mod Irish Aviation Authority (sag C-122/00) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (sag C-27/00) og High Court (sag C-122/00))(¹)

(»Forordning (EF) nr. 925/1999 — støjemissioner fra flyvemaskiner — forbud mod flyvemaskiner, hvis motorer er blevet udskiftet med motorer med et bypassforhold på under 3 — gyldighed«)

(2002/C 118/12)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

Gennemgangen af de stillede spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 2, nr. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 925/1999 af 29 april 1999 om registrering og anvendelse i Fællesskabet af visse typer civile subsoniske jetflyvemaskiner, som er blevet ombygget og omcertificeret, for at opfylde normerne i bind I, del II, kapitel 3, i bilag 16 til konventionen angående international civil luftfart, tredje udgave (juli 1993).

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000 og EFT C 163 af 10.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 21 marts 2002

i sag C-36/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Statsstøtte — forordning (EF) nr. 1013/97 — støtte til statsejede skibsværfter — erklæring om, at støtte til de statsejede skibsværfter i Spanien er forenelig med fællesmarkedet — manglende overholdelse af betingelserne — tilbagesøgning«)

(2002/C 118/13)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-36/00, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Guerra Fernández og K.-D. Borchardt), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/131/EF af 26 oktober 1999 om Spaniens statsstøtte til statsejede skibsværfter (EFT 2000 L 37, s. 22), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 147 af 27.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 14 marts 2002

i sag C-161/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 91/676/EØF — forurening — beskyttelse af vand — nitrater«)

(2002/C 118/14)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-161/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og B. Muttelsee-Schön), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde), og af Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: V. Koningsberger og H. van den Oosterkamp), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12 december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (EFT L 375, s. 1), idet den ikke har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, der er fastsat i direktivets artikel 5, stk. 4, litra a), og i dets bilag III, punkt 2, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 14 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12 december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, idet den ikke har udstedt alle de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, der er fastsat i direktivets artikel 5, stk. 4, litra a), og i dets bilag III, punkt 2.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Kongeriget Nederlandene bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 12 marts 2002

i sag C-168/00, Simone Leitner mod TUI Deutschland GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Linz)⁽¹⁾

(»Direktiv 90/314/EØF — pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure — godtgørelse for ikke-økonomisk skade«)

(2002/C 118/15)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-168/00, angående en anmodning, som Landesgericht Linz (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Simone Leitner mod TUI Deutschland GmbH & Co. KG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5 i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13 juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158, s. 59), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 12 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 5 i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13 juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, skal fortolkes således, at den principielt giver forbrugeren et krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade som følge af manglende eller mangelfuld opfyldelse af aftalen om præstation af de tjenesteydelser, der indgår i en pakkerejse.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 15 januar 2002

i sag C-171/00 P, Alain Libéros mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Appel — mulighed for, at den refererende dommer ved Retten kan træffe afgørelse som enedommer — midlertidigt ansat — indplacering i lønklasse — erhvervsfering«)

(2002/C 118/16)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-171/00 P, Alain Libéros (avocat: M.-A. Lucas), angående appel af dom afsagt den 9 marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (en enkelt dommer) i sag T-29/97, Libéros mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 43, og II, s. 185, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, således at appellanten gives medhold i de påstande, der blev fremsat i første instans, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall, bistået af B. Wägenbauer), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 15 januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom af 9 marts 2000 i sag T-29/97, Libéros mod Kommissionen, ophæves.
- 2) Afgørelserne af 15 marts 1996 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvorved Alain Libéros blev endelig indplaceret i lønklasse A7, og af 5 november 1996, hvorved hans klage vedrørende denne afgørelse om indplacering blev afvist, annulleres.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler samtlige sagens omkostninger for Retten og Domstolen.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 21 marts 2002**

i sag C-174/00, Kennemer Golf & Country Club mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) ⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — artikel 13, punkt A, stk. 1, litra m) — virksomhed fritaget for afgift — tjenesteydelser i tilknytning til sportsudøvelse — organ, som ikke arbejder med gevinst for øje«)

(2002/C 118/17)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-174/00, angående en anmodning, som Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Kennemer Golf & Country Club mod Staatssecretaris van Financiën, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13, punkt A, stk. 1, litra m), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17 maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 13, punkt A, stk. 1, litra m), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17 maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at der ved afgørelsen af, om et organ »ikke arbejder med gevinst for øje«, skal tages hensyn til samtlige de aktiviteter, som organet udøver.
- 2) Artikel 13, punkt A, stk. 1, litra m), i sjette direktiv 77/388 skal fortolkes således, at et organ kan antages ikke at arbejde »med gevinst for øje«, selv om det systematisk tilstræber at skabe overskud, som det derefter anvender til udførelse af sine tjenesteydelser. Den første del af den fakultative betingelse, som er indeholdt i artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), første led, i sjette direktiv 77/388 skal fortolkes på samme måde.

- 3) Artikel 2, stk. 1, i sjette direktiv 77/388 skal fortolkes således, at de årlige bidrag, som betales af medlemmerne af en sportsforening som den i hovedsagen omhandlede, kan udgøre modydelsen for tjenesteydelser leveret af denne forening til trods for, at medlemmer, som ikke eller ikke regelmæssigt benytter foreningens faciliteter, ikke desto mindre er forpligtet til at betale årligt bidrag.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 19 marts 2002**

i sag C-224/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) — differentieret behandling af personer, der overtræder færdselsloven, på grundlag af køretøjets indregistreringssted — proportionalitet«)

(2002/C 118/18)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-224/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. O'Reilly og G. Bisogni) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af O. Fiumara), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF), idet den har opretholdt bestemmelser (den italienske færdselslovs artikel 207), hvorefter lovovertrædere behandles differentieret og på en måde, der ikke står i rimeligt forhold til formålet, på grundlag af køretøjernes indregistreringssted, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF), idet den i færdselslovens artikel 207 har opretholdt bestemmelser, hvorefter lovoertrædere behandles differentieret og på en måde, der ikke står i rimeligt forhold til formålet, på grundlag af køretøjernes indregistreringssted.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 19 februar 2002

i sag C-256/00, Besix SA mod Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Bruxelles) (¹)

(»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 — kompetence i sager om kontraktforhold — opfyldelsesstedet for forpligtelsen — undladelsesforpligtelse uden geografisk begrænsning — to selskabers indbyrdes forpligtelse til ikke at træffe aftale med andre i forbindelse med udbud af en offentlig kontrakt — anvendelse af artikel 2«)

(2002/C 118/19)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-256/00, angående en anmodning, som Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) i medfør af protokollen af 3 juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27 september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Besix SA mod Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27 september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9 oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken og N. Colneric samt dommerne A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen

(refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 19 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Den specielle kompetenceregulering i sager om kontraktforhold i artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27 september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9 oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, finder ikke anvendelse i et tilfælde, hvor opfyldelsesstedet, som i hovedsagen, for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, ikke kan bestemmes, fordi den omtvistede kontraktforpligtelse består i en undladelsesforpligtelse, som ikke indebærer nogen form for geografisk begrænsning, og som derfor er kendetegnet ved, at det sted, hvor den er opfyldt eller skal opfyldes, ikke er et enkelt sted, men mange steder. I et sådant tilfælde kan kompetencen alene bestemmes ved anvendelse af det almindelige kompetencekriterium, der er fastlagt i konventionens artikel 2, stk. 1.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 21 marts 2002

i sag C-267/00, Commissioners of Customs & Excise mod Zoological Society of London (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)) (¹)

(»Sjette momsdirektiv — artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led — virksomhed fritaget for afgift — organer, som forvaltes og administreres vederlagsfrit«)

(2002/C 118/20)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-267/00, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown

Office) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Commissioners of Customs & Excise mod Zoological Society of London, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17 maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 21 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 19 marts 2002

i sag C-268/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene⁽¹⁾

(»Traktatbrud — kvaliteten af badevand — mangelfuld gennemførelse af direktiv 76/160/EØF«)

(2002/C 118/21)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

- 1) Artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led, i Rådets direktiv 77/388/EØF af 17 maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag skal fortolkes således, at betingelsen om, at et organ i hovedsagen forvaltes og administreres vederlagsfrit, udelukkende angår de medlemmer af organet, som i henhold til dets vedtægter er udpeget til at varetage den overordnede ledelse, samt andre personer, som uden at være udpeget hertil i vedtægterne, faktisk varetager ledelsen, idet de træffer beslutning i sidste instans vedrørende fastlæggelsen af det pågældende organs politik, særligt på det økonomiske område, og idet de udfører overordnede kontrolfunktioner.
- 2) Artikel 13, punkt A, stk. 2, litra a), andet led, i sjette direktiv 77/388 skal fortolkes således, at ordene »i hovedsagen [...] vederlagsfrit« henviser såvel til medlemmerne af de dele af organet, som har til opgave at forvalte og administrere et organ som omhandlet i denne bestemmelse, som til personer, der uden at være udpeget hertil i vedtægterne faktisk varetager ledelsen, samt til det vederlag, som de modtager fra dette organ.

I sag C-268/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og C. van der Hauwaert) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: M.A. Fierstra), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten, idet det ikke inden for de frister, der er fastsat i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8 december 1975 om kvaliteten af badevand (EFT 1976 L 31, s. 1), har opfyldt de forpligtelser, der følger af direktivets artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 19 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8 december 1975 om kvaliteten af badevand, idet det ikke inden for de i direktivet fastsatte frister har opfyldt sine forpligtelser vedrørende kvaliteten af badevand og hyppigheden af prøveudtagninger af badevandet.
- 2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 259 af 9.9.2000.

⁽¹⁾ EFT C 259 af 9.9.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 7 marts 2002

i sag C-365/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 76/768/EØF — nationale bestemmelser om angivelser, der skal anføres på kosmetiske midlers emballage — angivelse af, om essenser af de parfumer eller aromaer, som er indeholdt i kosmetiske midler, hidrører fra et naturprodukt eller er kunstigt fremstillet«)

(2002/C 118/22)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-365/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R.B. Wainwright og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af I.M. Braguglia), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 76/768/EØF af 27 juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (EFT L 262, s. 169), som ændret ved Rådets direktiv 93/35/EØF af 14 juni 1993 (EFT L 151, s. 32), og navnlig sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 6, stk. 1, litra g), tredje afsnit, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 28 i lov nr. 128 af 24 april 1998 om bestemmelser til opfyldelse af forpligtelser, der følger af Italiens tilhørsforhold til De Europæiske Fællesskaber — lov om gennemførelse af fællesskabsbestemmelser 1995-1997, hvorefter det skal angives på etiketten til kosmetiske midler, om essenser af de parfumer eller aromaer, som de indeholder, hidrører fra et naturprodukt eller er kunstigt fremstillet, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og A. La Pergola; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 7 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 1, litra g), tredje afsnit, i Rådets direktiv 76/768/EØF af 27 juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, som ændret ved Rådets direktiv 93/35/EØF af 14 juni 1993, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 28 i lov nr. 128 af 24 april 1998 om bestemmelser til opfyldelse af forpligtelser, der følger af Italiens tilhørsforhold til De Europæiske Fællesskaber — lov om gennemførelse af fællesskabsbestemmelser 1995-1997, hvorefter det skal angives på etiketten til kosmetiske midler, om essenser af de parfumer eller aromaer, som de indeholder, hidrører fra et naturprodukt eller er kunstigt fremstillet.

- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 355 af 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 7 marts 2002

i sag C-29/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)

(2002/C 118/23)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-29/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Valero Jordana) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: M. López-Monís Gallego), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257, s. 26), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 7 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Anden Afdeling)****af 7 marts 2002**

i sag C-39/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)

(2002/C 118/24)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-39/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R.B. Wainwright) mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af barrister R. Anderson), angående en påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257, s. 26), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 7 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 79 af 10.3.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Anden Afdeling)****af 7 marts 2002**

i sag C-64/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 96/61/EF«)

(2002/C 118/25)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-64/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R.B. Wainwright og P. Panayotopoulos) mod Den Helleniske Republik (befuldmægtiget: N. Dafniou), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for fuldt ud at efterkomme Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EFT L 257, s. 26), subsidiært idet den ikke har givet Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 7 marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24 september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 108 af 7.4.2001.

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

den 14 december 2001

i sag C-404/01 P(R), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Euroalliages m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første instans i en sag om foreløbige forholdsregler — dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — uopsættelighed — økonomisk skade — usikkerhed om efterfølgende erstatning af skaden i forbindelse med et erstatningssøgsmaal«)

(2002/C 118/26)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-404/01 P(R), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzschitz og S. Meany, bistået af barrister A.P. Bentley), støttet af TNC Kazchrome, Almaty (Kasakhstan), og af Alloy 2000 SA, Luxembourg (Luxembourg) (advokater: barrister J.E. Flynn og solicitors J. Magnin og S. Mills) angående appel af kendelse afsagt den 1 august 2001 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, endnu ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse — de andre parter i appelsagen: Euroalliages, Bruxelles (Belgien), Pechiney électrometallurgie, Courbevoie (Frankrig), Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige), og Ferroatlantica SL, Madrid (Spanien) (avocats: D. Voillemot og O. Prost), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea) — har Domstolens præsident den 14 december 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kendelsen afsagt af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 1 august 2001 i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R) ophæves.
- 2) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 331 af 24.11.2001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 28 februar 2002 af Tribunal de paix de Luxembourg i sagen Tilly Reichling mod Léon Wampach, procesdeltager Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité

(Sag C-69/02)

(2002/C 118/27)

Ved dom afsagt den 28 februar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 1 marts 2002, har Tribunal de paix de Luxembourg i sagen Tilly Reichling mod Léon Wampach, procesdeltager Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 3, fortolkes således, at en begæring om tvangsfuldbyrdelse af en retsafgørelse, som efter nationale procesregler nødvendigvis indebærer, at en retsinstans skal træffe afgørelse, kan betragtes som en hovedfordring, der støttes på en kontrakt eller et forhold? Kan det antages, at en hovedfordring om tvangsfuldbyrdelse, for hvilken fundamentet er en retsafgørelse, som fastlår en ret til underholdsbidrag samt størrelsen heraf, støttes på en kontrakt eller et forhold i artikel 6, nr. 3's forstand? Kan det antages, at en hovedfordring om tvangsfuldbyrdelse af en ret til underholdsbidrag, støttes på en kontrakt eller et forhold i artikel 6, nr. 3's forstand?
- 2) Skal udtrykket »der udspringer af den samme kontrakt eller det samme forhold, som hovedfordringen støttes på« i Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 3, anses for at være snævrere end udtrykket »indbyrdes sammenhængende krav« i Bruxelles-konventionens artikel 22, stk. 3?
- 3) Tillader Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 3, at sagsøgte, når kompetence for den ret, der skal træffe afgørelse om hovedfordringen, følger af Bruxelles-konventionens artikel 16, nr. 5, uden at denne ret dog skal tage stilling til parternes materielle retsforhold, at fremsætte en modfordring, som vedrører det materielle retsforhold, til trods for, at hvis sagsøgte havde anlagt særskilt søgsmål herom, ville en ret i en anden kontraherende stat være kompetent i medfør af bestemmelserne i Bruxelles-konventionen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10 december 2001 af Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit

(Sag C-77/02)

(2002/C 118/28)

Ved kendelse afsagt den 10 december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 7 marts 2002, har Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 141 EF, direktiv 75/117/EØF⁽¹⁾, direktiv 76/207/EØF⁽²⁾ og/eller direktiv 97/81/EF⁽³⁾ til hinder for bestemmelsen i Bundesbeamtengesetz' § 72 b, stk. 1, første punktum, nr. 2, i den affattelse af 31 marts 1999, der var gældende indtil den 30 juni 2000, hvorefter delpension kun kan tildeles en tjenestemand, der i de sidste fem år før påbegyndelsen af deltidsbeskæftigelsen sammenlagt har været fuldidsbeskæftiget i mindst tre år, når væsentligt flere kvinder end mænd er deltidsbeskæftiget og derfor er udelukket fra at få tildelt delpension i henhold til denne bestemmelse?

⁽¹⁾ EFT L 45, s. 19.

⁽²⁾ EFT L 39, s. 40.

⁽³⁾ EFT 1998 L 14, s. 9.

Sag anlagt den 12 marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-83/02)

(2002/C 118/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12 marts 2003 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter Hans Støvlbæk og Minas Konstantinidis, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke inden den fastsatte frist har vedtaget og underrettet Kommissionen om de programmer, skitserede planer og sammenfatninger, der kræves efter artikel 11 og artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 96/59/EF⁽¹⁾ af 16 september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT).
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er direktiver med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som de rettes til.

I henhold til traktatens artikel 10, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten eller af retsakter fra Fællesskabets institutioner.

Den Helleniske Republik bestrider ikke, at den er forpligtet til at træffe foranstaltninger med henblik på at efterkomme det ovennævnte direktiv.

Kommissionen konstaterer, at Den Helleniske Republik hidtil ikke har truffet egnede foranstaltninger med henblik på fuldstændigt at inkorporere det omhandlede direktiv i græsk ret.

⁽¹⁾ EFT L 243 af 24.9.1996, s. 31.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 11 marts 2002 af Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren i sagen Nina Kristiansen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening

(Sag C-92/02)

(2002/C 118/30)

Ved dom afsagt den 11 marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 15 marts 2002, har Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren i sagen Nina Kristiansen mod Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er bestemmelserne i forordning nr. 1408/71⁽¹⁾ — for midlertidigt ansatte ved EØF, der efter ophøret af deres ansættelse ved EØF bor i Belgien, for hvem der ikke indeholdes bidrag til den sociale sikring, og som har ret til en ydelse ved arbejdsløshed udbetalt af EØF — til hinder for, at den nationale lovgivning anvendes på dem i fuldt omfang under overholdelse af den nationale antikumulationsregel, hvori det bestemmes, at arbejdstagere efter betingelserne for tildeling af ydelser ved arbejdsløshed skal være uden arbejde og uden løn, hvorved navnlig anses for løn: Fratrædelsesgodtgørelse eller erstatning på grund af arbejdsaftalens ophør, som arbejdstageren måtte have ret til, bortset fra erstatning for ikke-økonomisk tab?
2. Er det i strid med Rådets forordning nr. 1612/68/EØF⁽²⁾ af 15 oktober 1968, afsnit II, artikel 7, stk. 4, hvorefter der skal tilstræbes ensartethed inden for social sikring, og diskrimination er forbudt, at der (ifølge sagsøgeren) er ulighed i en postdoc's sociale status inden for EØS, at en postdoc i forskellige medlemsstater i EØS anses for en erhvervsvirksomhed, som eventuelt er omfattet af den sociale sikring, og at en postdoc i Belgien (ifølge sagsøgeren med urette) anses for en stipendiat, og en postdoc-stipendiat selv skal forsikre sig i det belgiske nationale system, skønt dette ikke er muligt på frivilligt grundlag (i hvert fald hvad angår arbejdsløshedsforsikring)?

⁽¹⁾ EFT 1971 II, s. 366.

⁽²⁾ EFT 1668 L 257, s. 2.

Sag anlagt den 15 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-99/02)

(2002/C 118/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15 marts 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Vittorio Di Bucci, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold dels til artikel 3 og 4 i Kommissionens beslutning 2000/128/EF⁽¹⁾ af 11 maj 1999 om Italiens støtteordning for foranstaltninger til fordel for beskæftigelsen (meddelt under nummer K(1999) 1364, EFT L 42 af 15.2.2000, s. 1), dels til EF-traktaten, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at tilbagesøge den støtte, der er fundet retsstridig og forenelig med fællesmarkedet, hos støttemodtagerne, og heller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I Kommissionens beslutning tilpligtes Italien at træffe samtlige nødvendige foranstaltninger for hos modtagerne at tilbagesøge samtlige støttebeløb, der ikke opfylder betingelserne i artikel 1 og 2, og som retsstridigt er blevet ydet. Inden udløbet af en frist på to måneder fra meddelelsen af beslutningen skal Italien desuden give Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, som er vedtaget for at efterkomme den.

Det må fastslås, at Den Italienske Republik ved udløbet af fristen ikke havde givet Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, den havde truffet for at tilbagesøge samtlige retsstridige støttebeløb.

Som indsigelse mod en påstand om manglende gennemførelse af en beslutning om tilbagesøgning af et støttebeløb, kan en medlemsstat alene påberåbe sig, at det er absolut umuligt at opfylde den. Denne betingelse er ikke opfyldt, da den italienske regering blot har givet Kommissionen meddelelse om de retlige, politiske eller praktiske vanskeligheder, der frembyder sig ved gennemførelsen af beslutningen, uden at den har taget noget skridt over for de pågældende virksomheder med henblik på at tilbagesøge støtten og uden at foreslå andre gennemførelsesmuligheder, der vil kunne fjerne vanskelighederne.

De italienske myndigheder har aldrig gjort gældende, at det var absolut umuligt at gennemføre beslutningen, ligesom de aldrig har fremsat anmodning om udskydelse af fristen for tilbagesøgningen eller en udsættelse med gennemførelsen af beslutningen. De har heller ikke fremlagt alternative muligheder for at gennemføre beslutningen, der ville have gjort det muligt at overvinde de opståede vanskeligheder.

⁽¹⁾ EFT L 42 af 15.2.2000, s. 1.

Sag anlagt den 19 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-101/02)

(2002/C 118/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19 marts 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia og Antonio Aresu, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/51/EØF⁽¹⁾ af 18 juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽²⁾, idet den ikke har gennemført direktivets bestemmelser.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår klart af en gennemgang af bestemmelserne i lov 91/81, at virksomhed som atlet, træner, teknisk-sportslig leder og atletikpraktikant i Italien er erhverv, der er reguleret efter direktiv 92/51. Følgelig skal de kompetente italienske myndigheder, når de modtager en anmodning om anerkendelse af erhvervsuddannelsen til den nævnte virksomhed, pligtmæssigt behandle anmodningen i overensstemmelse med direktivets regler.

Artikel 13 i lovdekret 319/94 opregner de myndigheder, der er beføjet til at anerkende erhvervsuddannelsen, og det fastsættes navnlig i litra a), at kompetencen til at træffe afgørelse i anerkendelsessager ligger hos det ministerium, som fører tilsyn med de erhverv, som omtales i artikel 2, litra a), i henhold til dekretet bilag C. Det pågældende bilag nævner en række erhverv og ministerier med kompetence til at behandle ansøgninger om anerkendelse af de kvalifikationer, som står i forbindelse med de pågældende erhverv. Imidlertid er de eneste sportslige erhverv, der nævnes, skiinstruktører, vandskiinstruktører, bjergførere og huleudforskningsførere, mens der ikke er nogen omtale af erhvervet som atlet, træner, teknisk-sportslig leder og atletikpraktikant.

Kommissionen konkluderer derfor, at den italienske regering ikke har gennemført direktiv 92/51, hvad angår adgangen til de nævnte erhverv.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Sag anlagt den 20 marts 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-103/02)

(2002/C 118/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20 marts 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Richard Wainwright og Roberto Amorosi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 1, 9, 10 og 11 i direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EØF⁽¹⁾ og artikel 3 i direktiv 91/689/EØF, idet den har vedtaget dekret af 5 februar 1998 om bestemmelse af ufarligt affald, som er undergivet den forenkede procedure for genindvinding i henhold til artikel 31 og 33 i lovdekret nr. 22 af 5 februar 1997, idet dekretet:
 - A. i strid med artikel 11, stk. 1, første og andet led, samt artikel 10 i direktiv 75/442/EØF⁽²⁾, med senere ændringer, indeholder hjemmel til at fritage anlæg og virksomheder, der genindvinder ufarligt affald, for forpligtelsen til indhentning af godkendelse, uden at der med hensyn til de mængder affald, som behandles af de institutioner, der er fritaget for godkendelse, kræves overholdt betingelser om 1) forudgående fastsættelse af maksimale affaldsmængder og 2) overholdelse af kravene i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, med senere ændringer,
 - B. i strid med artikel 11, stk. 1, første led, i direktiv 75/442/EØF, med senere ændringer, ikke præcist fastlægger de typer affald, som er omfattet af godkendelsesdispensationen, og der som følge heraf tillige i strid med artikel 3 i direktiv 91/689/EØF⁽³⁾ i visse tilfælde på grund af manglende klarhed eller præcision indeholder hjemmel til at fritage anlæg eller virksomheder, der genindvinder visse typer ufarligt affald, for godkendelse på grundlag af de mere lempelige betingelser for ufarligt affald,

C. i strid med artikel 9 og 11, jf. artikel 1, litra e) og f) i direktiv 75/442/EØF, med senere ændringer, og bilag II A og II B, som ændret ved beslutning 96/350/EF⁽⁴⁾, definerer visse bortskaffelsesoperationer som »miljømæssig genindvinding«, hvorved den giver anlæg og virksomheder, som udfører andre bortskaffelsesoperationer end bortskaffelse af deres eget affald på produktionsstedet, mulighed for at blive fritaget for godkendelsesforpligtelsen, som om de udførte genindvindingsoperationer.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

A. Bestemmelse af mængden

Kommissionens indsigelse er koncentreret om det forhold, at fastlæggelsen efter dekretets artikel 7 af de mængder affald, som kan anvendes i forbindelse med de genindvindingsaktiviteter, der kan fritages for godkendelsesforpligtelsen i henhold til direktivets artikel 9 og 10, ikke sker på grundlag af en absolut maksimalmængde, der bestemmes på grundlag af den pågældende type anlæg eller virksomhed, men på grundlag af en relativ maksimalmængde, der varierer afhængig af den årlige potentielle kapacitet i det anlæg, hvor aktiviteterne udføres.

Følgen af, at der ikke på forhånd er fastsat et maksimum for den mængde affald, der kan anvendes i forbindelse med bortskaffelses- eller genindvindingsoperationer, som kan fritages for godkendelse, er, at enhver virksomhed eller ethvert anlæg kan rejse krav om dispensationen, uanset om de opererer med enorme mængder affald, hvilket ikke blot gør den almindelige ordning uanvendelig i praksis, men også gør det umuligt at efterprøve, om betingelserne i direktivets artikel 11, stk. 1, andet led, jf. stk. 4, er overholdt.

B. Manglende eller fejlagtig angivelse af de typer affald, som er omfattet af godkendelsesdispensationen

Hvad angår de typer affald, for hvilke der i henhold til direktivets artikel 11, stk. 1, første led, kan gives en godkendelsesdispensation, er affaldstyperne i visse af de tekniske forskrifter i det italienske dekrets bilag 1 og 2 defineret så vagt, at visse former for farligt affald kan omfattes af kategorien ufarligt affald, hvilket giver de anlæg og virksomheder, som behandler dette, mulighed for at opnå en godkendelsesdispensation og dermed mulighed for at anvende de lempeligere kriterier, som gælder for ufarligt affald.

I andre tilfælde er reglerne i det europæiske affaldskatalog, som blev vedtaget ved Kommissionens beslutning 94/3/EF⁽⁵⁾, ikke fulgt (f.eks. bestemmelsen i punkt 5.9) eller svarer ikke, såfremt de er fulgt, til definitionen i de tekniske forskrifter.

C. Operationer for miljømæssig genindvinding

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at de operationer for miljømæssig genindvinding, som er defineret i dekretets artikel 5, reelt er bortskaffelsesoperationer.

Herved kan de virksomheder og anlæg, som udfører operationer for miljømæssig genindvinding i henhold til det italienske dekrets artikel 5, og som reelt består i bortskaffelsesoperationer, opnå en godkendelsesdispensation i medfør af direktivets artikel 9, som går videre end de betingelser, der er fastsat for virksomheder og anlæg, der foretager bortskaffelsesoperationer, og som ellers kun kan indrømmes dispensation, såfremt de selv varetager bortskaffelsen af deres eget affald på produktionsstedet.

(1) EFT L 78 af 23.3.1991, s. 32.

(2) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(3) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

(4) EFT L 135 af 6.6.1996, s. 32.

(5) EFT L 5 af 7.1.1994, s. 15.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7 februar 2002

i sag T-187/94, Theresia Rudolph mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — afbrudt forældelse)

(2002/C 118/34)

(Processprog: tysk)

I sag T-187/94, Theresia Rudolph, Rasdorf-Grüsselbach (Tyskland), ved Rechtsanwältin B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten, F. Schulze og C.-H. Husemann, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: A.-M. Colaert) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe og M. Núñez-Müller), angående en påstand om erstatning i medfør af EF-traktatens artikel 178 og 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og 288, stk. 2, EF), for de af sagsøgeren lidte tab ved, at hun blev forhindret i at afsætte mælk i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelse af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), suppleret med Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 7 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber skal erstatte det tab, sagsøgeren har lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som suppleret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68, for så vidt som disse forordninger ikke indeholder nogen bestemmelse om tildeling af en referencemængde til producenter, som efter at have påtaget sig en forpligtelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17 maj 1977 om indførelse

af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger ikke har leveret mælk i det af den pågældende medlemsstat valgte referenceår.

- 2) Sagsøgeren har krav på erstatning for de tab, der er lidt som følge af anvendelsen af forordning nr. 857/84, for perioden mellem den 5 august 1987 og den 28 marts 1989.
- 3) Inden seks måneder efter domsafsigelsen meddeler parterne Retten størrelsen af de efter fælles aftale fastsatte erstatningsbeløb.
- 4) Såfremt en sådan aftale ikke kommer i stand, meddeler parterne inden samme frist Retten deres påstande opgjort i tal.
- 5) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

(¹) EFT C 174 af 25.6.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7 februar 2002

i sag T-199/94, Hans-Walter Gosch mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — producent forpligtet til ikke-markedsføring — produktionen ikke genoptaget efter forpligtelsens ophør)

(2002/C 118/35)

(Processprog: tysk)

I sag T-199/94, Hans-Walter Gosch, Högersdorf (Tyskland), ved Rechtsanwältin D. Hansen og S. Viererge, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß, M. Niejahr og M. Núñez-Müller), angående en påstand om erstatning i medfør af EF-traktatens artikel 178 og 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og 288, stk. 2, EF), for de af sagsøgeren lidte tab ved, at han blev forhindret i at afsætte mælk i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelse af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), suppleret med Kommissionens forordning (EØF)

nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 7 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 218 af 6.8.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7 februar 2002

i sag T-201/94, Erwin Kustermann mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — tillægsafgift — referencemængde — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — afbrudt forældelse)

(2002/C 118/36)

(Processprog: tysk)

I sag T-201/94, Erwin Kustermann, Eggenhal (Tyskland), ved Rechtsanwält H.-P. Ried, Y. Schur og R. Brukhardt, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: A.-M. Colaert) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe og M. Núñez-Müller), angående en påstand om erstatning i medfør af EF-traktatens artikel 178 og 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og 288, stk. 2, EF), for de af sagsøgeren lidte tab ved, at hun blev forhindret i at afsætte mælk i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelse af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), suppleret med Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 7 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber skal erstatte det tab, sagsøgeren har lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som suppleret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68, for så vidt som disse forordninger ikke indeholder nogen bestemmelse om tildeling af en referencemængde til producenter, som efter at have påtaget sig en forpligtelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17 maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger ikke har leveret mælk i det af den pågældende medlemsstat valgte referenceår.
- 2) Sagsøgeren har krav på erstatning for de tab, der er lidt som følge af anvendelsen af forordning nr. 857/84, for perioden mellem den 5 august 1987 og den 28 marts 1989.
- 3) Inden seks måneder efter domsafsigelsen meddeler parterne Retten størrelsen af de efter fælles aftale fastsatte erstatningsbeløb.
- 4) Såfremt en sådan aftale ikke kommer i stand, meddeler parterne inden samme frist Retten deres påstande opgjort i tal.
- 5) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

(¹) EFT C 218 af 6.8.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

af 7 februar 2002

i sag T-261/94, Bernhard Schulte mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Erstatningssøgsmål — erstatning uden for kontraktforhold — mælk — forordning (EF) nr. 2187/93 — erstatning til producenterne — national retsakt — forældelse«)

(2002/C 118/37)

(Processprog: tysk)

I sag T-261/94, Bernhard Schulte, Delbrück (Tyskland), ved Rechtsanwalt R. Freise, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A.-M. Colaert og M. Núñez-Müller) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß, M. Niejahr og M. Núñez-Müller), angående en påstand om erstatning i medfør af EF-traktatens artikel 178 og

215 (nu artikel 235 EF og 288, stk. 2, EF) for de af sagsøgeren lidte tab ved, at han blev forhindret i at afsætte mælk i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31 marts 1984 om almindelige regler for anvendelse af den i artikel 5c i forordning nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), suppleret ved Kommissionens forordning nr. 1371/84 af 16 maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 7 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 304 af 29.10.1994.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7 februar 2002

i sag T-193/00, Bernard Felix mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — mundtlig prøve — afgørelse om ikke at optage ansøgeren på reservelisten — kontinuitet i udvælgelseskomitéens sammensætning — sprogkundskaber)

(2002/C 118/38)

(Processprog: fransk)

I sag T-193/00, Bernard Felix, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Arlon (Belgien), ved advokater J.-N. Louis og V. Peere og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), angående en påstand om annullation af afgørelsen truffet af udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/12/98 om at give ansøgeren en lavere karakter end krævet for at bestå den mundtlige prøve under den pågældende udvælgelsesprøve og om ikke at optage ham på reservelisten, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 7 februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Afgørelsen truffet af udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/12/98 annulleres i det omfang, den vedrører bedømmelsen af sagsøgerens mundtlige prøve.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 273 af 23.9.2000.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 19 december 2001

i sagerne T-195/01 R og T-207/01 R, Gibraltars regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Særlige rettergangsformer — statsstøtte — beslutning om at indlede en formel undersøgelsesprocedure — antagelighed — fumus boni juris — uopsættelighed — foreligger ikke — interesseafvejning)

(2002/C 118/39)

(Processprog: engelsk)

I sagerne T-195/01 R og T-207/01 R, Gibraltars regering ved barristers A. Sutton, M. Llamas og advokat W. Schuster, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Di Bucci og R. Lyal), angående to begæringer om foreløbige forholdsregler vedrørende Kommissionens beslutninger af 11 juli 2001, meddelt Det Forenede Kongerige ved skrivelserne SG(2001) D/289755 og SG(2001) D/289757 om at indlede en procedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, vedrørende den påståede statsstøtte, som er tildelt i henhold til Gibraltars ordning for selskaber, der er skattemæssigt begunstigede eller selskaber, der er fritaget for skat, har Rettens præsident den 19 december 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringerne om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagernes omkostninger udsættes.*

**Sag anlagt den 25 januar 2002 af Giuseppe Atzeni m.fl.
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-21/02)

(2002/C 118/40)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25 januar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Giuseppe Atzeni m.fl. ved advocati Giovanni Dore og Fabio Ciulli.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås i medfør af artikel 230 EF, at Kommissionens beslutning 612/97/EF er ulovlig og derfor må annulleres i det hele, subsidiært, for så vidt det herved er fastsat, at den støtte, den italienske stat har udbetalt til sagsøgerne, skal tilbagebetales.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af den samme beslutning, som anfægtes under sag T-4/02, Arca Delio's arvinger m.fl. mod Kommissionen⁽¹⁾.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført følgende anbringender:

- Kommissionen savner kompetence, idet konkurrencereglerne principielt ikke finder anvendelse inden for landbrugsområdet. For så vidt angår de nærmere præciseringer, der er indeholdt i forordning nr. 26/62, har sagsøgerne hævdet, at der i de foreliggende sager ikke er ydet nogen støtte, hverken til produktionen eller til handelen med landbrugsvarer, men at det blot er fastsat, at der skal tilvejebringes den fornødne likviditet hos de landbrugsbedrifter, der objektivt set er vanskeligt stillet, hvilket udtrykkeligt er gennemført for så vidt angår Sardinien. I henhold til den nævnte forordning finder bestemmelserne om støtte dog kun anvendelse i relation til artikel 88, stk. 1 og stk. 3, første afsnit.

— Den omhandlede støtte må betragtes som eksisterende støtte siden 1928. I forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede beslutning har Kommissionen imidlertid undladt at anvende hele den procedure, der er fastsat i artikel 88, stk. 1.

— Tilsidesættelse af de fællesskabsretlige bestemmelser om forbedring af landbrugets effektivitet, samt af »Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder«.

Sagsøgerne har endvidere anført, at der er tale om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

⁽¹⁾ EFT C 56 af 2.3.2002, s. 20.

**Sag anlagt den 7 februar 2002 af Michel Sautelet mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-25/02)

(2002/C 118/41)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7 februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michel Sautelet, Kirchberg (Storhertugdømmet Luxembourg), ved avocat Gilles Bounéou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af den udtrykkelige afgørelse nr. 39090 af 6.11.2001, hvorved den af sagsøgeren lidt ikke-økonomiske skade fastsættes til 1 500 EUR.
- Sagsøgeren tilkendes 12 394,68 EUR (svarende til 500 000 LUF) i erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt ved den forsinkede udfærdigelse af hans bedømmelsesrapport for tidsrummet 1.7.1997-30.6.1999.
- Annullation af den udtrykkelige afgørelse nr. 44024 af 15 november 2001, hvorved sagsøgerens klage nr. 497/01 af 31.10.2001, registreret i Kommissionens Generalsekretariat den 5.11.2001, afvises.

- Sagsøgeren tildeles 247 893,52 EUR (svarende til et beløb på 1 000 000 LUF) i erstatning for den ikke-økonomisk skade, han har lidt ved den forsinkede udfærdigelse af hans bedømmelsesrapporter for tidsrummene 1.7.1993-30.6.1995 og 1.7.1995-30.6.1997.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens udgifter, omkostninger, honorarer og vederlag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført, at han har lidt ikke-økonomisk skade på grund af en tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og af princippet om loyalt samarbejde ved udfærdigelsen af de nævnte bedømmelsesrapporter. Sagsøgeren har endvidere anført, at disse tilsidesættelser er blevet gentaget, hvilket ifølge sagsøgeren godtgør, at Kommissionen ikke har gjort bestræbelser på at overholde reglerne.

Sag anlagt den 4 februar 2002 af Kronofrance S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-27/02)

(2002/C 118/42)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4 februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kronofrance S.A., Sully sur Loire (Frankrig), ved Rechtsanwalt R. Nierer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 25 juli 2001 om ikke at rejse nogen indsigelser mod Forbundsrepublikken Tysklands støtte til Glunz AG annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sine egne og sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren fremstiller bl.a. spånplader og Oriented Strad Board- (OSB)-plader. Sagen er anlagt til prøvelse af den kommissionsbeslutning, som er offentliggjort i EF-Tidende nr. C 333 af 28 november 2001, og hvorefter Kommissionen ikke gør indsigelse mod Tysklands støtte til Glunz AG (sag nr. N 517/2000). Støtten udgør et tilskud på 46 201 868 EUR, som ikke skal tilbagebetales, og et investeringstillæg på 23 596 120 EUR til oprettelse af et integreret center for forarbejdning af træ i Nettgau i delstaten Sachsen-Anhalt.

Sagsøgeren har fremført følgende anbringender:

Kommissionen har ikke holdt sig fuldstændig til retningslinjerne og rammebestemmelserne. Der er muligvis snarere tale om en omstrukturingsstøtte end om anvendelse af de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte. Hvad angår de multisektorale rammebestemmelser har Kommissionen ved fastsættelsen af konkurrencefaktoren med urette antaget, at spånplader og OSB-plader hører til et fælles, relevant marked i stedet for at vurdere disse markeder særskilt. Raterne for årstilvæksten er fejlagtigt vurderet, idet der er tale om et produktmarked, som absolut er i tilbagegang. Konkurrencefaktoren udgør derfor ifølge punkt 3.10 i de multisektorale rammebestemmelser ikke 1,00, men 0,25. Markedet for spånplader er kendetegnet ved en ruinerende priskamp. Der er sket en utålelig skærpelse af denne priskamp ved yderligere subventioneringer af nye produktionsanlæg.

Kommissionen har ikke bedømt sit skøn korrekt, men ved godkendelsen af støtten med urette antaget, at den ikke havde noget skøn. Dens manglende udnyttelse af sin skønsbeføjelse udgør magtfordrejning.

For det tilfælde, at det antages, at Kommissionen har anvendt de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte formelt korrekt, betvivles, om dette er foreneligt med artikel 87 EF.

Kommissionen har ved sin undladelse af at iværksætte en formel undersøgelsesprocedure, selv om den havde betydelige vanskeligheder med at efterprøve støtten, og selv om undersøgelsen varede næsten tolv måneder, tilsidesat såvel forordning nr. 659/1999 som artikel 88, stk. 2, EF og dermed tilsidesat en væsentlig formforskrift og en række materielle bestemmelser.

Kommissionen har ved at forsømme at iværksætte en formel undersøgelsesprocedure retsstridigt hindret sagsøgeren og medlemsstaterne i at deltage i en sådan procedure. Dette er i strid med sagsøgerens ret til forsvar og begrænser dennes høringsret.

Endelig er beslutningens begrundelse utilstrækkelig.

Sag anlagt den 13 februar 2002 af S.A. Global Electronic Finance Management mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-29/02)

(2002/C 118/43)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13 februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af S.A. Global Electronic Finance Management ved advokaterne Matthias E. Storme og Ann Gobien, advokatfirmaet Keuleneer, Storme, Vanneste, Van Varenbergh, Verhelst, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren modværdien af 40 693 ECU i euro.
- Det fastslås, at Kommissionens forsøg på at kræve 273 516 ECU tilbage fra sagsøgeren er ubegrundet, hvorfor Kommissionen tilpligtes at udstede en »kreditnota« på 273 516 ECU.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Under den foreliggende sag, som er anlagt i medfør af en voldgiftsklausul i henhold til EF-traktatens artikel 238 (tidligere artikel 181), påstår Kommissionen tilpligtet for Det Europæiske Fællesskab at betale sagsøgeren et beløb på 40 693 ECU med henblik på gennemførelsen af en kontrakt, der er indgået inden for rammerne af ESPRIT-programmet, og som har til formål at fremme udviklingen af den finansielle infrastruktur samt de systemer og transaktionsmekanismer, som er nødvendige for at fremme den elektroniske handel inden for Den Europæiske Union. Belgisk ret finder anvendelse i sagen.

Til støtte for sine påstande anfører sagsøgeren følgende:

- Sagsøgeren udførte sine opgaver i henhold til kontrakten korrekt, således som Kommissionen gentagne gange har fastslået under fasen for projektets udførelse, og som det bekræftes af den sidste revisionsrapport. Det regnskabsbeløb, som sagsøgeren krævede betalt af Kommissionen, var begrundet og veldokumenteret. Kommissionen har derfor ikke noget grundlag for at kræve dette beløb tilbagebetalt.

- Der er ikke noget bevis for, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig betaling.
- Kommissionen gav først meddelelse om, at den havde ændret opfattelse vedrørende accepten af udgifterne til projektet, seks måneder efter projektets færdiggørelse og tre måneder efter den endelige revisionsrapport. Herved forsømte Kommissionen at fremsætte sine indsigelser inden en rimelig frist.
- Kommissionen har tilsidesat de generelle principper om beskyttelse af den berettigede forventning, om retten til retfærdig rettergang og om opfyldelsen af kontrakter »i god tro«.

Sag anlagt den 22 februar 2002 af Ricosmos BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-53/02)

(2002/C 118/44)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22 februar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ricosmos BV, Delfzijl (Nederlandene), ved advokaten Martijn Hendrik Fleers, Michel Chatelin og Pierre Metzler, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Kommissionens beslutning K (2001) 3663 end. udg. af 16 november 2001 i sagen REM 09/00 annulleres.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er indehaver af forskellige toldtilladelser, hvorved selskabet kan gennemføre fællesskabsforsendelser. Således gennemførte sagsøgeren forskellige transporter af cigaretter efter proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse til Tjekkiet. Ved nogle af disse transporter fra 1994 fremgik det senere, at der var udøvet svig af tredjemænd.

I 1997 fremsatte sagsøgeren anmodning om fritagelse for importafgifter over for de nederlandske toldmyndigheder i henhold til artikel 239 i forordning nr. 2913/92⁽¹⁾, da sagsøgeren selv ikke havde medvirket til svigen og desuden havde truffet alle mulige forholdsregler for at forhindre svig. Ifølge sagsøgeren kunne der derfor heller ikke tilregnes selskabet urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed ved disse transporter. De nederlandske myndigheder forelagde Kommissionen denne ansøgning i henhold til artikel 905 i forordning nr. 2454/93⁽²⁾. I den anfægtede beslutning afslår Kommissionen at give toldfritagelse.

Sagsøgeren har for det første påberåbt sig, at artikel 907 i forordning nr. 2454/93 er tilsidesat. Ifølge sagsøgeren blev fristen på ni måneder for at træffe beslutning forlænget med urette tre gange. Ifølge sagsøgeren blev retten til kontradiktion desuden tilsidesat. Sagsøgeren har anført, at selskabet ikke blev underrettet om procedurens forløb, navnlig Kommissionens spørgsmål til de nederlandske myndigheder. Desuden fik sagsøgeren oprindeligt heller ikke adgang til samtlige sagsakter, før selskabet fremsatte sine bemærkninger. Kommissionen medregnede imidlertid den tid, som medgik hertil, som fristforlængelse. Ifølge sagsøgeren kunne fristen for at træffe beslutning imidlertid ikke forlænges, så længe sagsøgeren ikke havde kendskab til de stillede spørgsmål og ikke havde fuld adgang til sagens akter.

Sagsøgeren har desuden påberåbt sig tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Sagsøgeren har anført, at selskabet på grundlag af artikel 907 i forordning nr. 2454/93 måtte antage, at der efter ni måneder var truffet en beslutning til sagsøgerens fordel, da sagsøgeren ikke havde kendskab til en eventuel forlængelse af den i denne artikel fastsatte frist.

Sagsøgeren har endvidere bestridt Kommissionens beslutning, i det omfang den går ud på, at sagsøgeren åbenbart har udvist forsømmelighed. Sagsøgeren har anført, at selskabet ikke selv har tilsidesat nogen retsregel og også handlet i overensstemmelse med fast praksis og international handelsskik. Der er ifølge sagsøgeren heller ikke nogen årsagsforbindelse mellem sagsøgerens adfærd og den begåede svig.

Sagsøgeren har endelig påberåbt sig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Sagsøgeren har anført, at den pålagte afgift under alle omstændigheder står i misforhold til eventuelle forsømmeligheder fra sagsøgerens side.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2.7.1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1).

Sag anlagt den 12 marts 2002 af Organización de Productores de Túnidos Congelados mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-69/02)

(2002/C 118/45)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12 marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Organización de Productores de Túnidos Congelados, Bermeo (Vizcaya, Spanien), ved letrados en ejercicio Ramón García-Gallardo Gil-Fournier og Javier Guillém Carrau.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling
- Den retsakt, sagen vedrører, og hvorved Kommissionen har nedsat de mængder, for hvilke der kan ydes udligningsgodtgørelse til sagsøgeren (OPTUC), dvs. artikel 2, stk. 2, og i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 2496/2001 af 19 december 2001 om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til forarbejdningsindustrien i perioden 1. januar-31 marts 2001⁽¹⁾, annulleres.
- Retten træffer alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at Kommissionen opfylder sine forpligtelser i medfør af artikel 233 EF og foretager en ny undersøgelse af forholdene i den konkrete sag.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale alle sagsøgerens sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er en spansk producentorganisation for dybfrossen tunfisk, og som allerede har anfægtet en række kommissionsforordninger ved Retten i Første Instans om ydelse af udligningsgodtgørelse til producentorganisationerne for tunfisk leveret til Fællesskabets forarbejdningsindustri i kvartalerne mellem den 1 juli 1999 og den 31 december 2000⁽²⁾, anfægter under denne sag forordningen vedrørende perioden fra 1 januar 2001 til 31 marts 2001.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-142/01 anførte⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 337, s. 25.

⁽²⁾ Sag T-142/01 og T-283/01.

⁽³⁾ EFT C 245, s. 28.

Sag anlagt den 18 marts 2002 af Schneider Electric SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-77/02)

(2002/C 118/46)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18 marts 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Schneider Electric SA, Rueil-Malmaison (Frankrig), ved avocats Antoine Winckler og Eric de La Serre.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation, subsidiært delvis annullation af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning af 30 januar 2002, der beordrer en deling af virksomheder (sag nr. COMP/M.2283 — Schneider/Legrand) i henhold til artikel 8, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89.

— Retten træffer enhver anden foranstaltning, som den finder nødvendig.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er moderselskab i en koncern, der er beskæftiget med produktion og salg af produkter og systemer inden for distribution af el, industrikontrol og automation. Den 16 februar 2001 gav sagsøgeren formelt Kommissionen meddelelse om den planlagte fusion med Legrand, moderselskab i en koncern, der er beskæftiget med produktion og salg af elektriske apparater til lavspænding.

Kommissionen har erklæret fusionen uforenelig med det fælles marked. Sagsøgeren har anlagt søgsmål med påstand om annullation af denne beslutning (sag T-310/01, meddelelse offentliggjort i EFT C 56 af 2.3.2002, s. 15). Kommissionen har herefter på grundlag af artikel 8, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89⁽¹⁾ beordret sagsøgeren til at udskille Legrand. Det er den sidstnævnte beslutning, der er genstand for nærværende søgsmål.

Sagsøgeren har indledningsvis anført, at beslutningen, der erklærer fusionen uforenelig med fællesmarkedet, skal annulleres. Da beslutningen, der anfægtes i denne sag, er en direkte følge af den første beslutning, medfører ugyldigheden af den første beslutning, at den anfægtede beslutning er ugyldig.

Sagsøgeren har derefter anført, at den anfægtede beslutning indebærer, at selskabet berøves de ejendomsrettigheder, som det lovligt besidder.

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet for det første påberåbt sig, at selskabets ret til at få adgang til sagsakterne og dets ret til en fyldestgørende høring er blevet tilsidesat. Ifølge sagsøgeren indeholder høringskonsulentens rapport ikke nogen vurdering af, hvorvidt retten til kontradiktion er blevet respekteret under hele sagsforløbet. Sagsøgeren har endvidere påberåbt sig, at begrundelsespligten er blevet tilsidesat.

Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig, at artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er blevet tilsidesat. Ifølge sagsøgeren findes der ikke en effektiv domstolsprøvelse med fuld prøvelsesret af Kommissionens beslutninger vedrørende kontrol med virksomhedssammenslutninger. Som følge heraf burde Kommissionen selv fuldt ud overholde princippet om upartiskhed. Med henblik herpå burde undersøgelserne og beslutningen ifølge sagsøgeren have været overladt til uafhængige personer eller organer, hvilket ikke var tilfældet.

Sagsøgeren har endvidere påberåbt sig en tilsidesættelse af det almindelige fællesskabsretlige princip, hvorefter enhver person, hvis rettigheder er blevet tilsidesat, har ret til en effektiv domstolsprøvelse. Ifølge sagsøgeren har den anfægtede beslutning været til skade for det søgsmål, som sagsøgeren har anlagt mod beslutningen om at erklære fusionen for uforenelig med det fælles marked. Hvis det første søgsmål fører til en annullation, vil annullationen som følge af den anfægtede beslutning i denne sag blive berøvet en stor del af dens effektive virkning. Den anfægtede beslutning udgør således også en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, da den tvinger sagsøgeren til at anlægge et nyt søgsmål med henblik på at sikre den effektive virkning af det første søgsmål.

Sagsøgeren har herefter anført, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser ved at fastsætte vilkår for delingen. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 4064/89. Ifølge sagsøgeren stiller denne bestemmelse krav om, at Kommissionen skal foranstalte en genoprettelse af en effektiv konkurrence, og ikke om en genoprettelse af konkurrenter på det pågældende marked, som den har gjort det i den anfægtede beslutning. Endelig har Kommissionen i den anfægtede beslutning tilsidesat det almindelige proportionalitetsprincip og anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

(1) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21 december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1 og offentliggjort i sin fulde udstrækning i en berigtiget udgave i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13).

Sag anlagt den 20 marts 2002 af Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank

(Sag T-83/02)

(2002/C 118/47)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20 marts 2002 anlagt sag mod Den Europæiske Centralbank af Jan Pflugradt, Frankfurt am Main (Tyskland), ved Rechtsanwalt N. Pflüger.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Advarslen indeholdt i skrivelse af 28.2.2002 annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøger, der er ansat hos sagsøgte, har til støtte for sin påstand gjort gældende, at den anfægtede advarsel bør annulleres, da den hviler på fejlagtige påstande om de faktiske omstændigheder, og at de klagepunkter, som advarslen beror på, alle er uberettigede. Sagsøgers adfærd giver ikke grundlag for at hævde, at sagsøger vedvarende har misligholdt sine arbejdsforpligtelser, og sagsøger har opfyldt sine forpligtelser efter arbejdskontrakten på tilfredsstillende måde.

Ydermere er sagsøgte på grund af sin omsorgspligt som arbejdsgiver forhindret i at tage visse forhold i betragtning med henblik på at begrunde den anfægtede advarsel. Det må kræves af en arbejdsgiver, at denne straks giver den berørte medarbejder meddelelse om sådanne oplysninger, som den har til hensigt at lægge til grund for en for arbejdstageren bebyrdende afgørelse. Endvidere strider sagsøgtes adfærd mod de fællesskabsretlige bestemmelser om databeskyttelse.